

“Teror je dekor.”

Janez Janša

“Gledalec je igralec.”

Janez Janša

“Čim več problemov!”

Janez Janša

“Več nas bo, prej bomo na cilju.”

Janez Janša

Marcel Štefančič, jr.

Janez Janša
BIOGRAFIJA

Mladina časopisno podjetje d.d.
Ljubljana, 2008

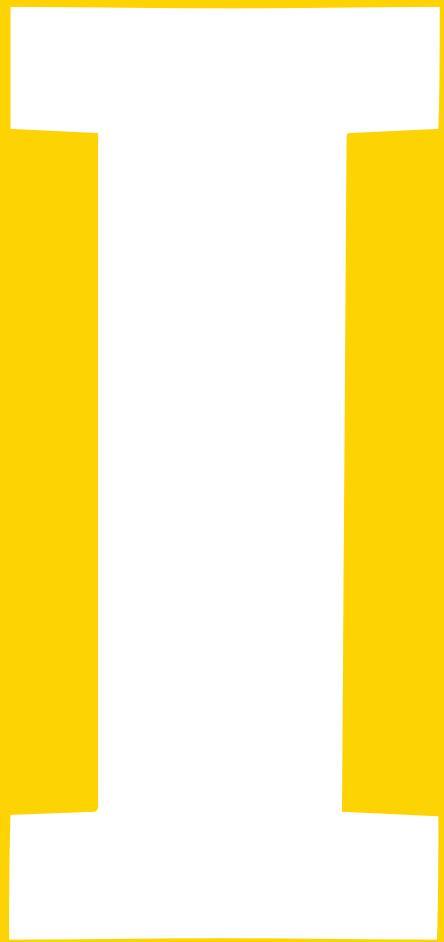
CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

929 Janša J.

ŠTEFANČIČ, Marcel, jr.
Janez Janša : biografija / Marcel Štefančič jr. - 1. izd. -
Ljubljana : Mladina, 2008

ISBN 978-961-91168-5-2

240672768

Matulji, 4. julij 1973

Mimo so se vozili Alice Cooper, Billy Paul, Vicky Leandros, Massimo Ranieri, Sweet, Slade, Osmonds, Mouth and MacNeal, David Cassidy, Peppino Gagliardi, Jackson 5, Wings, Hot Butter, Stevie Wonder, Peppino di Capri, Elton John, Thin Lizzy, Moody Blues, Staple Singers, Santana, Roxy Music, Faces, ELO, Cannonball Adderley in Commander Cody and His LPA. Otroci so sedeli na škarpi, ki se je vila ob cesti, in nemo opazovali kolone avtomobilov, ki so se valile mimo in iz katerih je odmevalo *Hello-A, Crazy Horses, Cum on Feel the Noize, Blockbuster, Hello Hurray, Come un ragazzino, Rock Me Baby, Comme je suis, Doctor My Eyes, Hi Hi Hi* in *Popcorn*. Tako je bilo tu, v Matuljih, ob cesti Ljubljana – Reka, vsako poletje. Mimo so se valile kolone avtomobilov, v katerih so ždeli turisti, Nemci, Avstrijci, Slovenci, Italijani, Čehi in Nizozemci, vsi na poti na morje. Na počitnice. Na Reki so potem skrenili bodisi v Dalmacijo ali pa v Kvarner, nekateri v kampe, drugi v hotele. Mimo so se vozili z odprtimi okni, ki so se prelevila v zvočnike. Ker je bilo poletje. Ker so šli na morje. In ker niso znali pisati romanov. Toda vsi tisti otroci, fantje in punce iz Matuljev, ki so sedeli na škarpi, niso čakali na poletni pop, na top hite leta, čakali so na en sam hit – na veliki pok. Na prometno nesrečo. Šteli so sicer turiste, ki so jim pomahali, kar je bilo tedaj doživetje zase, primitivna oblika trainspottinga, toda šteli so tudi poke. In vedeli so, kam se usesti, da bodo najbolje videli, ko bo počilo. Škarpa, na kateri so sedeli, je bila namreč ravno pod ovinkom, v katerega je poleti z bližnje bencinske črpalke – posebej še, kadar je rahlo deževalo – uhajala in polzela nafta, ki je neprevidnemu vozniku vzela ravnotežje. Bamf! Prometne nesreče so bile tu povsem predvidljive. Prišle so s teritorijem in sezono. In ko je vse ostale štikle, ki so špricali iz kolone, ravno preglasil Santanov *Just in Time to See the Sun*, je tudi tisti dan počilo. Kolona se je ustavila. Muziko je preglasilo prerekanje, kričanje, tarnanje, ogorčenje. »Nisem kriv!« je kričal prvi šofer. »Nič takega nisem naredil, povsem normalno sem peljal!« je kričal drugi. Gledala sta se, bolj ali manj začudeno, mahala z rokami,

- 1 Janez na dvorišču pred blokom, v ozadju cesta Ljubljana – Reka, Matulji, 1973
2 Janez na Trgu San Salvador, Benetke, 1972
3 Janez z mamo Nušo, Ljubljana, 1973

2

3

ostali pa so le neučakano strmeli. »Kriva je nafta,« je nenadoma dahnil devetletni fantič, ki je sedel na škarpi. Niso ga slišali. »Kriva je nafta!« Zdaj so ga slišali. Nafta? Nafta! Jasno, kriva je nafta. Šofer, žrtev nafte, je stopil k fantiču in vprašal: »Kako ti je pa ime?« Fantič je počasi zdrsnil s škarpe, vstal in rekel: »Janez ... Janez Janša.«

Benetke, 4. julij 1973

Na Rialtu je iz poslopja Bance d'Italia planil triletni pobič. Mati je tekla in kričala za njim, toda diskretno – skozi zobe. Karabinjer ga je skušal zgrabiti, a se mu je izmaknil. Mali je stekel po ulici, švigal med turisti, ki so se mu navdušeno umikali, in nenadoma obstal, kot vkopan – v senci. Senco nanj je vrgel orjak, turist, ki je počasi počepnil, ga gledal, mu mežikal in končno rekel: »Kako ti je ime?« Mama je pritekla, se zahvalila tujcu in dregnila malega, no, povej, kako ti je ime. »Janez.« »Janez kako?«, je vprašal turist. »Janez Janša.«

Ljubljana, 4. julij 1973

Mlada mamica je v zdravstveni dom prinesla dober mesec dni starega dojenčka. V čakalnici ni bilo gneče. Poletje pač. Na hitro ga je slekla, da bi ga zdravnica čim hitreje pregledala in recenzirala. »A, ti si, kaj ne rečeš,« je rekla sestra, ko je odprla vrata. Takoju ju je poslala naprej, k zdravnici. »O, ti si.« Potem pa se je obrnila k malemu: »In kdo si ti? No, pa poglejmo,« je rekla ob pogledu na njegovo kartoteko: »Janez. Janez Janša.«

